

"Пробач," — шепотів він..

Талелека

"Пробач," — шепотів він, — "не хотів завдати болю"
А лелека тихо: "Нічого, так буває, повір."
Та знов і знов ті самі рани, ті ж слова,
І кожне "пробач" її віддаляло, мов трава,
Що вітром зносить в невідомі далини.
"Нічого, буває," — казала, а в душі — руїни.
Сиділа в самоті, шепочучи без кінця:
"Не хотів образити? Тоді чому ж знов болить?"
"Ти чого? Ти ж пробачила," — він здивовано питає.
А лелека мовчки крила розпростала й пролітала.
Він бачив біль в її мовчанні, в тім стрімкім польоті,
Але не зробив ні кроку, все чекав в самовдоволенні.
"Поображається й повернеться," — думав він легковажно.
Та вітер розвіяв ті думки його безважно.
Вона не повернулась, в її очах — крига льоду.
Він втратив, зрадив, і його "пробач" вже нікому казати.